

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Vlašimnet s.r.o.**, se sídlem Komenského 40, Vlašim, zastoupené Mgr. Josefem Žďárským, advokátem se sídlem Revoluční 763/15, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 9. 10. 2023, č. j. ČTÚ-22 417/2023-603, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2024, č. j. 6 A 140/2023 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný uznal rozhodnutím ze dne 9. 5. 2023, č. j. ČTÚ-16 291/2022-622/V.vyř.-StM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Uvedeného přestupku se dopustila tím, že ve dnech 26. 7. 2021, 28. 7. 2021, 29. 7. 2021, 20. 8. 2021, 23. 8. 2021, 24. 8. 2021 a 26. 8. 2021 využívala při provozu 22 vysílacích rádiových zařízení rádiové kmitočty 58.320 MHz, 60.480 MHz a 64.800 MHz v rozporu

s podmínkou stanovenou v čl. 2 odst. 2 písm. b) všeobecného oprávnění ze dne 25. 3. 2021, č. VO-R/12/03.2021-3, k využívání rádiových kmitočtů a k provozování zařízení pro širokopásmový přenos dat v pásmech 2,4 GHz až 71 GHz (dále jen „všeobecné oprávnění“), neboť prostřednictvím registračního portálu <https://rlan.ctu.cz> (dále jen „portál“) neoznámila příslušné MAC Wireless adresy stanic a namísto nich oznámila toliko sériová čísla těchto stanic. Za uvedený přestupek uložil žalovaný žalobkyni podle § 118 odst. 24 písm. c) zákona o elektronických komunikacích pokutu ve výši 5 000 Kč. Rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí předseda Rady žalovaného rozhodnutím ze dne 9. 10. 2023, č. j. ČTÚ-22 417/2023-603 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl.

II. Rozsudek městského soudu

[2] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila správní žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Nepřisvědčil námitce žalobkyně ohledně nejednoznačnosti čl. 2 odst. 2 písm. b) všeobecného oprávnění. K jeho pochopení totiž postačí použití prostého gramatického (jazykového) výkladu. Ten je zcela v souladu se smyslem a účelem dotčené právní normy, jímž je evidence využívání rádiových kmitočtů prostřednictvím konkretizovaných stanic. Z citovaného ustanovení všeobecného oprávnění je zjevné, že normotvůrce zamýšlel uložit primární povinnost spočívající v oznámení MAC Wireless adresy. Pouze v případě, že by výrobce adresu nepřidělil, nastupuje alternativní povinnost oznámit výrobní číslo. Na tom nic nemění ani skutečnost, že MAC Wireless adresa představuje editovatelný údaj. V této souvislosti soud připomněl, že čl. 2 odst. 2 písm. i) všeobecného oprávnění ukládá provozovateli povinnost bezodkladně zohlednit změnu v oznámených údajích. Za podstatnou soud označil skutečnost, že stanice provozované žalobkyní prokazatelně MAC Wireless adresu výrobcem přidělenou měly.

[4] Žalobkyně dále tvrdila, že nejednoznačnosti právní úpravy nasvědčuje i obsah nového všeobecného oprávnění č. VO-R/12/11.2021-11 ze dne 12. 11. 2021, v němž žalovaný doplnil definici MAC Wireless adresy. Městský soud připustil, že v aplikovaném všeobecném oprávnění skutečně vymezení uvedeného pojmu v poznámkách pod čarou absentuje. Označil to však za administrativní pochybení, což krom jiného podpořil i odkazem na obsah všeobecného oprávnění č. VO-R/12/12.2019-10 ze dne 17. 12. 2019 (časově předcházející všeobecnému oprávnění nyní aplikovanému), v němž lze rovněž vymezení pojmu *MAC Wireless adresa* nalézt. Chybějící definice v aplikovaném všeobecném oprávnění nemůže mít na jednoznačnost § 2 odst. 2 písm. b) tohoto oprávnění žádný vliv. Tím spíše, že žalobkyně si musí být jakožto osoba podnikající v oboru vědoma významu používaných pojmů *MAC Wireless adresa* a *výrobní číslo*. V neposlední řadě soud připomněl nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II.ÚS 485/98, z něhož vyplývá, že poznámky pod čarou nepředstavují normativní část právního předpisu.

pokračování

[5] Závazná pravidla chování neobsahují ani jiné dokumenty předkládané žalobkyní. Skutečnost, že portál žalovaného umožňuje vložit jak MAC Wireless adresu, tak sériové číslo stanice, považoval soud za logickou. Možnost vložení obou údajů ještě neznamená, že se jedná o údaje rovnocenné. Tvrzení žalobkyně, že portál neumožňuje automatizovanou editaci, resp. že pojem „bezodkladně“ uvedený v čl. 2 odst. 2 písm. i) všeobecného oprávnění je neurčitým právním pojmem, soud považoval v projednávané věci za irelevantní, neboť jejím předmětem není přestupek spočívající v neoznámení změn prostřednictvím portálu.

[6] Městský soud nepřítakal ani tvrzení žalobkyně, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s její argumentací. Prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným a náležitě odůvodněným.

[7] Pokud se jedná o odkaz žalobkyně na zásadu *in dubio pro reo*, resp. *in dubio pro libertate*, soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, z níž vyplývá, že tato zásada se uplatní pouze v případě, pokud po vyčerpání všech interpretačních metod stále existují dvě srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy. O takovou situaci se však v posuzované věci nejedná. Žalovaný vyložil aplikovanou právní normu zcela logicky a jeho postup nachází oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve správním spisu.

[8] Závěrem se městský soud zabýval námitkou absence materiální stránky přestupku. S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že k situacím, kdy dojde k naplnění formální stránky přestupku, ale materiální stránka naplněna není, dochází jen zřídka. Zpravidla je to tehdy, existuje-li okolnost, která snižuje společenskou škodlivost jednání. Větší prostor pro posuzování materiální stránky přestupků skýtají přestupky s abstraktně formulovanou skutkovou podstatou. Projednávaná věc se dle mínění soudu nevymyká tomu, co zamýšlel zákonodárce prostřednictvím zákona o elektronických komunikacích postihovat. Uvedení nesprávných a nesnadno ověřitelných údajů na portálu ztěžuje kontrolu využívání rádiového spektra. Sériové číslo nelze (na rozdíl od MAC Wireless adresy) zjistit pouhým dálkovým načtením vysílaných údajů a je nutné jejich fyzické ověření přímo na stanici nebo písemným dotazem u provozovatelů stanic v dotčené lokalitě. Je tedy zjevné, že povinnost uvádět na portál primárně údaj o MAC Wireless adrese vychází z potřeby snazší identifikace stanic při kontrolách či jiných činnostech prováděných žalovaným. V daném případě nejsou přítomny takové okolnosti, které by z případu žalobkyně činily, co se týče naplnění materiální stránky přestupku, tzv. hraniční případ. Pro úplnost soud dodal, že žalobkyni byla za uvedený přestupek uložena pokuta v bagatelní výši 5.000 Kč, která tak krom jiného odráží i nižší společenskou škodlivost jejího jednání.

III. Obsah kasační stížnosti

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka trvá na tom, že obsah všeobecného oprávnění je nejednoznačný, tj. že z něj není zřejmé, zda je nezbytné oznamovat žalovanému MAC Wireless adresu stanice, či je dostačující uvedení jejího sériového čísla. Rovnocennost těchto údajů vyplývá z dokumentace vztahující se k všeobecnému oprávnění č. VO-R/12/11.2021-11 ze dne 12. 11. 2021, která na několika místech zmiňuje obě možnosti alternativně. Obdobné závěry prezentovali na odborných přednáškách i samotní zástupci žalovaného. Stěžovatelka si je vědoma toho, že doprovodná dokumentace, či různé přednášky a prezentace nemají normativní charakter, zakládají však legitimní očekávání ve vztahu k výkladu všeobecného oprávnění totožným orgánem.

[11] Stěžovatelka dále predestiruje množství potenciálních důvodů, pro něž s ní mohl žalovaný vést přestupkové řízení (oznámení MAC adresy ethernetového čipu namísto WLAN MAC adresy, oznámení WLAN MAC adresy přidělené výrobcem zařízení, ačkoliv by již adresa byla toho času změněná atd.). Všechny uvedené způsoby oznámení údajů by dle jejího mínění formálně naplnily požadavky právní úpravy, ale byly by rozporné s účelem právní normy. Obdobná situace nastává v posuzovaném případě. Jakkoliv by bylo při užití čistě jazykového výkladu možné dojít k výkladu který zastává městský soud, jedná se o přehnaně formalistický závěr. Dosažení účelu sledované právní úpravy lze naopak mnohem lépe dosáhnout oznámením sériových čísel stanic.

[12] Stěžovatelka nesouhlasí s tvrzením městského soudu, že v dané věci neexistují dvě rovnocenné (srovnatelně přesvědčivé) výkladové alternativy. Právní úpravu považuje za nejednoznačnou a má za to, že nebylo v jejích možnostech rozeznat, k jakému výkladu se žalovaný a správní soud přikloní. Tato skutečnost by se měla promítnout do otázky zavinění.

[13] V neposlední řadě nebyla dle názoru stěžovatelky naplněna ani materiální stránka přestupku. Účelem oznamovací povinnosti není kontrola rádiového spektra, ale snadná možnost vyhledávání provozovatele zařízení, které ruší řádný provoz. Kmitočty v blízkosti 60 Ghz, o něž se v posuzované věci jedná, mají krátký dosah (zpravidla maximálně v řádech stovek metrů bez překážek). Proto jsou dotčená zařízení obvykle v dohledové vzdálenosti a nelze hovořit o tom, že by stěžovatelka svým jednáním ztížila činnost žalovaného.

[14] Stěžovatelka opakovaně poukazuje na změnitelnost MAC Wireless adresy. Uvádí, že *ad absurdum* by mohla veškerá svá nařízení nastavit na adresu 00:00:00:00:00:00, zadat ji do portálu, čímž by formálně svou povinnost splnila (přestupek by nespáchala), ačkoliv by tím značně zkomplikovala kontrolní činnost žalovaného. Přijde ji proto nesmyslné, aby ji žalovaný trestal za postup, který mnohem lépe naplňuje smysl a účel dotčené právní úpravy.

[15] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přezkoumávaný rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

pokračování

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatelky nepovažuje za opodstatněné. Městský soud věc posoudil správně a přezkoumávaný rozsudek je srozumitelný a řádně odůvodněný. Čl. 2 odst. 2 písm. b) všeobecného oprávnění je zcela jednoznačný. Nelze z něj dovodit jinou variantu, než že primární povinností je oznamovat MAC Wireless adresu. Uvedený výklad je v souladu se smyslem a účelem právní úpravy.

[17] Materiální stránka přestupku dle mínění žalovaného naplněna byla. V posuzované věci nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by činily otázku společenské škodlivosti spornou. Neoznámení MAC Wireless adresy komplikuje činnost žalovaného. Přestupek podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona o elektronických komunikacích je typickým ohrožovacím přestupkem. K jeho naplnění se nevyžaduje vznikl škodlivého následku.

[18] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka opakuje tutéž argumentaci, jakou předestřela již ve správním řízení a následně ve správní žalobě, odkázal žalovaný v podrobnostech na svá dřívější vyjádření.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, má požadované náležitosti a je projednatelná. Soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Z povahy věci se soud musí nejprve zabývat tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Nepřehlédl však, že stěžovatelka pouze v obecnosti označila za jeden z kasačních důvodů nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž by své tvrzení v textu kasační stížnosti blíže rozvinula, tj. aniž by tvrdila, že některé části rozsudku (či rozsudek jako celek) trpí vadou nepřezkoumatelnosti, ať již z důvodu nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů. Navzdory zde uvedenému se kasační soud k otázce případné nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu krátce vyjádří, neboť se jedná o vadu, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (tj. i bez námítky).

[22] Již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, tento soud akcentoval, že „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její

nesprávnost spočívá.“ V obdobném duchu se nese i navazující judikatura, která zásadně pohlíží na nevypořádání žalobních námitek jako na důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu (srov. kupříkladu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 78, či ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009 - 69, č. 2065/2010 Sb. NSS). Bohatá rozhodovací praxe se váže též k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75, či ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009 - 132).

[23] V nyní posuzované věci nicméně Nejvyšší správní soud žádnou takovou vadu napadeného rozsudku neshledal. Městský soud vypořádal všechny zásadní žalobní námítky stěžovatelky, přičemž z odůvodnění rozsudku je seznatelné, jakými úvahami byl při rozhodování věci veden. Odůvodnění rozsudku je vnitřně konzistentní a netrpí ani žádnými jinými nedostatky, pro něž by bylo nesrozumitelné. Lze tedy učinit dílčí závěr, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný.

[24] Pokud se jedná o namítanou nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podstata věci tkví předně ve výkladu čl. 2 odst. 2 písm. b) všeobecného oprávnění, potažmo v posouzení, zda je uvedená norma jednoznačná či nikoliv.

[25] Podle § 10 odst. 1 písm. m) zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2021: *„Úřad všeobecným oprávněním stanoví konkrétní podmínky týkající se využívání rádiových kmitočtů s ohledem na účelné využívání rádiového spektra a zabránění škodlivé interferenci.“*

[26] Podle § 118 odst. 1 písm. b) téhož zákona, ve znění do 31. 12. 2021, platí, že *„[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší některou z podmínek všeobecného oprávnění podle § 10 odst. 1.“*

[27] Podle čl. 2 odst. 2 písm. b) všeobecného oprávnění je podmínkou zahájení využívání rádiových kmitočtů prostřednictvím stanic podle písmene a) téhož ustanovení oznámení dále v tabulce konkretizovaných údajů prostřednictvím portálu. Pro pásmo d3, d4, d5 a d6 mezi tyto údaje patří MAC Wireless adresa. Vysvětlivka pod příslušnou tabulkou dále obsahuje upřesnění: *„Nebo výrobní číslo, nebyla-li MAC adresa výrobcem přidělena“.*

[28] Stěžovatelka předložila v kasační stížnosti několik argumentů, pro něž se domnívá, že citovaná norma je nejednoznačná, a že své povinnosti oznámením výrobních čísel stanic náležitě dostala. Nejvyšší správní soud však považuje na okraj za potřebné zdůraznit, že jeho úlohou není nahrazovat činnost správních orgánů a krajských soudů a stále dokola opakovat závěry již mnohokrát vyřčené. Nelze přehlédnout, že argumentace obsažená v kasační stížnosti do značné míry kopíruje námítky uplatněné jak v řízení o rozkladu, tak v řízení před městským soudem. Stěžovatelce se tedy na její výhrady dostalo již opakovaně odpovědi a Nejvyšší správní soud nespatřuje jakýkoliv smysl v tom, aby (v případě názorové shody s městským soudem) obsáhle reagoval na každou její námitku.

pokračování

[29] Jak vyplývá z citace uvedené v odst. [27] tohoto rozhodnutí, všeobecné oprávnění výslovně a naprosto jednoznačně stanoví povinnost oznamovat MAC Wireless adresu. Následně pouze doplňuje náhradní způsob splnění povinnosti (oznámením výrobního čísla stanic), avšak to pouze a jen tehdy, nebyla-li MAC Wireless adresa přidělena. Kasační soud nikterak nezpochybnuje, že jazykový (gramatický) výklad představuje toliko jednu z několika metod interpretace právních předpisů, přičemž jeho funkcí je především prvotní přiblížení k aplikované právní normě (např. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Další výkladové metody však naleznou uplatnění až tehdy, je-li text právní normy víceznačný, méně srozumitelný či jinak problematický. O takovou situaci se však v posuzované věci nejedná. Text aplikovaného všeobecného oprávnění nepřipouští jiný výklad než, že povinností stěžovatelky bylo oznámit MAC Wireless adresu (v podrobnostech viz zejména body 28-31 rozsudku městského soudu). Zbylé argumenty stěžovatelky ve vztahu k jednoznačnosti právní úpravy nejsou způsobilé tuto skutečnost žádným způsobem zvrátit, a proto se jimi kasační soud ani nebude dále podrobně zabývat.

[30] Tvrdí-li stěžovatelka, že jí vzniklo legitimní očekávání ohledně opačného výkladu čl. 2 odst. 2 písm. b) všeobecného oprávnění, a to na základě obsahu dokumentace vztahující se k pozdějšímu všeobecnému oprávnění č. VO-R/12/11.2021-11 ze dne 12. 11. 2021, uvádí k tomu Nejvyšší správní soud následující. Předně je zjevné, že spáchání přestupku stěžovatelkou časově předchází vydání odkazovaného všeobecného oprávnění. Na základě doprovodné dokumentace k tomuto oprávnění stěžovatelce v době spáchání přestupku nemohlo vzniknout žádné legitimní očekávání. Současně není zcela patrné, jaké písemnosti má stěžovatelka na mysli, neboť její argumentace zůstala poněkud povšechná. Lze se však domnívat, že její tvrzení se vztahují k listinám zmiňovaným v řízení o žalobě (*Vyhodnocení zpracování osobních údajů dle Všeobecného oprávnění stanovující podmínky k využití pásma 60 GHz a v souvislosti s Provozováním registračního Portálu a Informace k vydání všeobecného oprávnění VO-R/12/12.2019-10, kterým se stanoví podmínky využívání pásma 60 GHz*, tzn. jedná se o dokumenty vztahující se naopak k dřívějšímu znění všeobecného oprávnění – pozn. soudu). Otázkou obsahu stěžovatelkou předkládaných dokumentů, jakož i portálu, jehož prostřednictvím dochází k oznámení údajů žalovanému, se městský soud zabýval v bodech 36 a 37 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se s jeho hodnocením bezesbytku ztotožňuje. Ze skutečnosti, že dokumenty zmiňují obě možnosti (tj. jak možnost vložení MAC Wireless adresy, tak výrobního čísla), nelze dovodit, že se jedná o rovnocenné varianty. Tuto otázku uvedené dokumenty (které nadto nemají normativní charakter) neřeší. Povinnost oznámit zmiňované údaje (jakož i jejich pořadí – tj. přednostně MAC Wireless adresa) vyplývá přímo z všeobecného oprávnění, jímž byla stěžovatelka vázána. Pro úplnost soud dodává, že pokud se jedná o výklad, který měli zástupci žalovaného prezentovat na svých přednáškách, jedná se ze strany stěžovatelky o ničím nepodložené tvrzení (které nadto poprvé zmiňuje v řízení o kasační stížnosti).

[31] Stěžovatelka dále vznesla kritiku napadeného rozsudku v tom smyslu, že městský soud věc hodnotil, jako by existovaly pouze dvě možné varianty – tj. oznámení MAC

Wireless adresy, nebo výrobního čísla stanice. V této souvislosti přestřela několik jiných potenciálních scénářů, jak mohla přikročit ke splnění oznamovací povinnosti – viz shrnutí obsahu kasační stížnosti, bod [11] tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud nicméně připomíná, že předmětem tohoto řízení je posouzení, zda stěžovatelka dostala svoji povinnosti podle čl. 2 odst. 2 písm. b) všeobecného oprávnění, když prostřednictvím portálu oznámila toliko výrobní čísla stanic, navzdory tomu, že těmito stanicím byly výrobcem přiděleny MAC Wireless adresy (tato skutečnost není mezi účastníka sporná). Městský soud se tedy v rámci svého rozhodnutí zcela správně zaměřil na uvedené skutkové okolnosti, tj. zabýval se tím, zda stěžovatelka svým jednáním spáchala přestupek či nikoliv. Úlohou správních soudů není posuzovat všechny eventuální scénáře, které by mohly nastat, ale toliko konkrétní případ, charakterizovaný svými individuálními okolnostmi. Pouze na tento případ následně mohou aplikovat příslušnou právní úpravu.

[32] Z obsahu kasační stížnosti (jakož i z dřívějších vyjádření stěžovatelky) vystupuje do popředí její přesvědčení, že oznámení výrobního čísla stanice lépe splňuje účel všeobecného oprávnění než oznámení její MAC Wireless adresy. Nejvyšší správní soud (jakož i v předcházejícím řízení městský soud) je však vázaný dotčenou právní úpravou v jejím rozhodném znění a nepřísluší mu posuzovat, zda by jiná úprava mohla být stejně vhodná, či dokonce vhodnější.

[33] Konečně se kasační soud věnoval i poslední námitce stěžovatelky, týkající se údajné absence materiální stránky přestupku. Totožnou námitku stěžovatelka uplatnila již v přestupkovém řízení a v řízení před městským soudem. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s dřívějším posouzením věci a pouze v krátkosti připomíná, že k situacím, kdy jsou naplněny všechny formální znaky přestupku, avšak materiální stránka absentuje, dochází spíše zřídka. Dosavadní rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu k této otázce popsal městský soud podrobně v bodech 44-47 napadeného rozsudku. V daném případě stěžovatelka neuvedla žádné specifické okolnosti, které by snižovaly společenskou škodlivost jejího jednání. Z její argumentace je naopak zjevné, že neuznává samotnou povinnost oznámení MAC Wireless adresy stanic jako takovou, neboť dle jejího mínění je vhodnější použít údaj o výrobním čísle stanic. Pokud by však soud přistoupil na její argumentační linii, znamenalo by to, že neoznámení MAC Wireless adresy stanice, ale toliko výrobního čísla této stanice, by nebylo možné považovat za přestupek nikdy, a to navzdory zcela jednoznačnému textu čl. 2 odst. 2 písm. b) všeobecného oprávnění. Takový závěr by byl zcela jistě absurdní.

[34] Nejvyšší správní soud pro úplnost připomíná, že žalovaný svůj požadavek na oznámení MAC Wireless adresy náležitě odůvodnil. Konkrétně uvedl, že sériová čísla nelze ověřit pouhým dálkovým načtením vysílaných údajů, ale je nutné jejich fyzické ověření přímo na stanici nebo písemným dotazem u provozovatelů stanic v dotčené lokalitě. Toto tvrzení stěžovatelka nikdy nezpochybnila, pouze uvedla, že v posuzované věci se jedná o vysílání na poměrně krátké vzdálenosti (maximálně v řádech stovek metrů). Tato skutečnost (kterou nadto stěžovatelka poprvé zmiňuje v kasační stížnosti) však důvody uváděné žalovaným nepopírá. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že podobně jako městský

pokračování

soud neshledal v posuzovaném případě takové specifické okolnosti, pro něž by se jednalo o krajní případ, u něhož by vůbec nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Nižší míru společenské škodlivosti pak odráží výše uložené pokuty, která je zcela bagatelní, a to především v porovnání s maximální možnou výší pokuty 50 000 000 Kč – viz § 118 odst. 24 písm. c) zákona o elektronických komunikacích.

VI. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu